

VILDGÅS TUR HJEM 2008

Fra Port Napoléon, Port-St.-Louis-du Rhône til Roskilde.

23. maj 2008.

Afgangens time nærmer sig. Vi har nu været her i godt 14 dage, VILDGÅS er gjort klar og søsast. Vi har haft hyggeligt besøg hjemmefra, og vi har igen fået taget masten af og anbragt på dækket, som så ofte før. Motor er blevet checket og der er skiftet filtre osv. Blandt alle de mange små og store opgaver var en af de mere uvelkomne, at vores lænsepumpe pludselig ikke ville arbejde mere.

Tilsyneladende var membranen gået. Det er ingen stor sag, men det er en betydelig større sag, når det viser sig, at nogle plast plader, der holder om membranen er knækket, og at reservedele ikke kan skaffes her. Så måtte vi jo til at tænke nyt. Heldigvis havde vi en anden, og større lænsepumpe liggende som reserve for vores toiletpumpe, så måtte vi til at installere den i stedet. Det lyder nemt nok, men er det ikke, fordi også lænsepumpen sidder et sted, hvor det ikke er så nemt at komme til den. Vi mangler flere vinkler på armene! Efter et par dage var den færdigmonteret, og den virker. Samtidig har vi nu den fordel her ombord, at vi kun har en pumpetype, så vi kan reducere på reservedelsbeholdningen.

Ind imellem har der jo også været tid til at gå og hygge sig her på stedet. Der har været en hel del danskere, har mens vi har været her, men nu er de jo også enten sejlet eller ved at være klar til det. Det har da givet en del hyggeligt socialt liv, vi har også fået fejret Admiralens 70 års dag med rimelig maner, selvom hun godt nok var træt efter at vi havde poleret og malet bund hele dagen.

Vejret har været lidt mærkeligt, men det er det jo altid. I år har der været megen øst og sydøstvind med en enkelt NW-lig kuling ind imellem, og om aftenen har vi da jævnlige glæde af vores varmeblæser. Der er da en del myg, men vi kan holde dem ude, når vi bruger myggenettene. Svalerne har haft meget travlt i deres reder under pontonerne, det må være 2. kuld unger de nu er i gang med, men det er jo hyggeligt med dem omkring os, selv om de sviner lidt på dækket. Flamingoerne ser vi jo også daglig på deres ture frem og tilbage til redepladserne fra strandengene her ude i deltaet. Glenterne ser vi jo også en del til, og det bliver jo traditionelt mere, når vi kommer længere ind i landet. Det er festligt at se dem svæve omkring..

Netop i dag viste det sig, at der er kommet ny direktør på havnen. Det er en Marten Berinks, som afløser Marc de Schutter, som vi nu også bare har kendt i 10 år. Vi er blandt hans første kunder overhovedet. Han var helt nytiltrådt, da vi kom her første gang, og det var endda ham, der også havde tid til at styre mastekranen, da vi riggede om dengang. Han skal i gang med et nyt job i koncernen, så det var da meget hyggeligt at hilse på efterfølgeren inden vi tager af sted. Han har lovet, at der bliver sendt meddelelse ud til forretningsforbindelser og kunder om skiftet

I eftermiddag har vi planlagt at sejle ind til Port St. Louis for at foretage de sidste indkøb i Intermarché, der bekvemt ligger et par hundrede m fra kajen. I morgen tidlig håber vi så at kunne sluse igennem og gå mod Arles, hvor vi skal købe vores Vignet hos VNF, de franske kanalmyndigheder, så vi må sejle videre ad de franske floder og kanaler. (Der var lukket, så vi måtte fortsætte til Lyon kontoret.)

Flodtur 2008.

Hvor er det dog dejligt at kunne gå ind på Roskilde Havneselskabs hjemmeside og nyde udsigten over vores dejlige havn i let østlig vind, masser af sol og endda med en del både på tur at dømmes efter en del tomme havnepladser. Det bliver vi så dejlig optimistiske af. Vi må den vej! Her bliver det bare fra skidt til værre med vejret. Som narren i Shakespeares Helligtrekongers Aften kan vi synge med på „Og regnen den regner hver eneste dag!“ Sådan har det i hvert fald stort set været siden vi var i Avignon.

Vi kom jo dertil for to uger siden, og mødte igen Inger og Jens fra VIKAROH, det gav et hyggeligt møde inden de tog videre tidlig næste morgen. Da var det heldigvis holdt op med at regne og tordne, det havde vi ellers haft meget af om natten. Vi skulle jo rundt og gense gamle steder i byen, men det er nu ikke helt det samme at gå rundt i regn og kulde end at drive rundt i godt 30 graders varme, som vi er vandt til der, så efter et par dage fortsatte vi mod Vivier. Der var godt nok megen strøm i Rhône, men vi kom da fremad, og nåede frem til Vivier, hvor der var fint med pladser ved pontonerne, og der var hyggelige englændere og schweizere at sludre med. Vores nabo var tysker, han var meget stolt af, at han kunne tale dansk, men han kom nu først frem, da andre havde været henne og tage imod en fortøjning. Til gengæld ville han gerne forstyrre skipperen, mens der blev fortøjet. Det er ikke rigtig god tone her!

SMS fra VIKAROH, „kommer kun langsomt fremad mod Valence, motoren vil ikke køle ordentligt.“ Svar, vi forsøger at komme med moralsk bistand i morgen. Efterhånden som vi kom nord på, blev strømmen værre og værre. Samtidig blev vandet utrolig snavset, somom der var slemmet kulstøv op i det, men igen kom vi da frem. Vi havde skærpet udkig, fordi det flød med træstammer, grene og alskens affald, som floden havde haft med. I Valence havde Jens fået skyllet motoren igennem og checket, hvad han kunne. Tilsyneladende var det bare en temperaturføler, der

var problemet, men der ville komme en ny et par dage senere. Vi aftalte at vente en dag, vi havde god tid, fordi vi skulle være i Lyon mandag morgen tidligst for at kunne købe den årlige vignet hos VNF – Voies Nationales de France, som er ansvarlige for de indre vandveje her. Da vi passerede Arles kontoret lørdagen før var alt selvfølgelig lukket, men som havnemanden i Avignon sagde, det er da ikke jeres skyld. Når I kommer fra havet, kan I jo ikke planlægge, hvornår I kommer frem, så I kan da bare købe den senere, det kan VNF ikke beklage sig over.

Vi fik tid til at gå og drive omkring, holde et par hyggelige møder med Inger og Jens, fik ordnet nogle småting ombord og torsdag morgen, sejlede vi så videre mod Les Roches-de-Condrieu, ca 40 km syd for Lyon, hvor vi gerne ville være et par dage. Det er en dejlig lille by, som vi har gode minder fra. Jens' reservedel var ikke kommet, men den skulle komme dagen efter, så de kunne fange os i Condrieu. Vi kom vel ud af havnen, men lige med det samme blev vi grebet af strømmen, og derefter gik det kun langsomt frem mod første sluse lige nord for Valence. Vi begyndte at diskutere om vi skulle fortsætte, da vi kun kom fremad med 1 – 2 knob over grunden, samtidig med at det flød med træer og andet affald, så det var en ren slalomtur. Vi gik dog igennem den første sluse, og 10 km længere fremme passerede vi Isère-flodens munding. Derefter kom vi igen op på en fornuftig fart. Det var Isère, der havde givet problemer på grund af kraftige regnskyl inde ved Schweiz. Det var også derfra, at alt det sorte snavs i vandet kom fra. Vi kunne så sidde og glæde os over udsigten til de fine vinplantager langs floden. Tournon ser stadig lige dejlig ud, men vi tør altså ikke gå ind i deres faldefærdige havn en gang til. Det gik godt, den ene gang vi har været der, men man skal ikke friste skæbnen, især da vi vidste, at der er en meget fin havn længere fremme.

I Les-Roches-de-Condrieu stod havnemanden og dirigerede os ind på en plads. Velkommen tilbage! I kan bare komme op og afregne før I går. Vi fik koden til toiletter, bad og vaskemaskine, købte et par poletter, og så måtte vi igang med at gense gamle steder. Der er kommet et lille mini supermarked kun få 100 m fra havnen, det glædede os meget, så slap vi for at tage cykler frem for at køre du til LeClerc uden for byen. Bageren og slagter-traiteur ligger lige ved siden af, så vi kunne hygge os ombord med et måltid fuldt på højde med, hvad vi kunne få på de lokale restauranter, og samtidig kunne vi nyde udsigten over til Condrieu med de flotte vinmarker over byen. Undervejs fik vi en sms fra Inger og Jens, at de havde fået repareret, men motoren varmede stadig, så de ville blive til mandag, hvor mekanikeren ville gennemchecke motoren.

Søndag morgen regnede det stadig, men der var ingen vind, og der var tilsyneladende ikke megen strøm i floden. Vi lettede og sejlede mod Lyon. Det gik fint gennem den første sluse og halvvejs til den næste. Så fik vi strøm for alle pengene, som vi kun kunne gøre ca 1½ knob imod over grunden. Det tog jo nogen tid, men frem kom vi, og så sejlede vi frem til VNF kontoret på Quai Marechal Joffre, hvor man godt kan ligge. Der er noget uroligt p.gr.a. passerende fartøjer, men med ordentlige fortøjning med totte spring for og agter og lidt slæk på for og agterenderne går det da. Lyon er en meget elegant by set fra vandet, det småregnede, så vi var ikke meget turister. *Lyon, Motiver på gavlen er malet på incl. altanerne!*

Husene langs kajerne i selve byen er præget af en meget fin by arkitektur, og de bliver tilsyneladende også holdt i stand, alle vil jo gerne bo med udsigt over vandet i disse år. På kajen, hvor vi lå, blev der spadseret, luftet hunde, krammet omme bag træerne, og hvad mennesker ellers gør, når de er ude og nyde livet. Det er dejligt at opleve, hvordan man kommer forbi os med et stort smil og venligt M'sieur – Dame. Fire søde mennesker kom forbi med en smilende kommentar om, at de også gerne ville have en plads med ved middagsbordet. Så meget kunne kokken dog ikke klare, så vi måtte beklage med lige så store smil.

Næste morgen over og købe vignet hos VNF. Den blev udstedt for 30 dage fra den 2. juni. Ingen spørgsmål om, hvordan vi dog var kommet dertil, eller om vi havde haft en tidligere vignet i år, så nu må vi sejle i Frankrig til den 2. juli i år uden at skulle betale mere end evt. havnepenge nogle få steder. Vignetten koster for os €93.-. Tænk på hvad vi skulle have betalt i Sverige for en Götakanaltur, det var blevet kr. 4-5.000.-.

Der er jævnlige strejker og blokader her i år, så vi gik hen til den lokale bunkerbåd og fik fyldt tanken op, og så gik det nordover ad Sâone. Det er som vi før har sagt en dejlig flod. Meget bred, og i almindelighed meget rolig. I år er der dog en del strøm p.gr.a. regnen, men ikke noget at sammenligne med Rhône, så vi kom fint fremover genså dejlige steder, hvor vi før har ligget som Trevoux, Villefranche osv. I år blev det igen til Montmerle, hvor vi har ligget flere gange. Der er en dejlig ponton med el og vand. Det skulle koste €10.- pr nat, men der kom ingen og krævede penge op. Det er en virkelig dejlig lille by, alt er pænt og velholdt, hvad man lever af der, ved vi ikke, men der er jo ikke så langt til Lyon, så det er jo nok der man tjener sine penge. Igen oplevede vi en utrolig spadseren tur, luften hunde og småbørn, og med de sædvanlige venlige hilsener og vink til os. Vi kan altså godt lide Frankrig, som I nok har opdaget i årenes løb. Det er da dejligt at gå op i byen sammen med de lokale og købe de daglige croissanter og baguetten eller et pain de campagne, som holder sig mere frisk dagen igennem. Der kommer altid et par venlige bemærkninger med på vejen. Parkvæsenet er ude og pleje blomster og buske, der bliver ikke vandet så meget i denne tid, men døde blomster skal da fjernes fra krukker og beplantninger daglig. Der gås morgentur langs vandet, lystfiskerne er selvfølgelig igang fra tidlig morgen uanset vejret fra broer, stader og joller. Der var endda en let morgensol. Livet er dejligt.

Trist besked fra Inger og Jens, toppakningen var gået, så VIKAROH er først klar til videre sejlads sidst i juni. De ville tage hjem så længe.

I Tournus var der som sædvanlig fyldt godt op ved den dejlige ponton, men vi fik en fin plads uden på tyske Traute og Lutz. Så snart vi havde fortøjet, blev vi inviteret ombord til en drink og en snak. De bor ombord året rundt og har det fint med det, selvom de godt kunne bruge lidt mere plads til alle deres aktiviteter. Der blev udvekslet erfaringer om forskellige steder som vi alle kendte, og der blev nævnt et par nye også. Bagefter var vi ude på vores sædvanlige bytur i den dejlige middelalderby, og vi endte op hos traiteuren, som netop havde et fristende tilbud til os. Næste morgen havde jeg været ude og købe morgenbrød, på trappen ned til pontonen blev jeg stoppet af en englænder: „I know you!“ Jeg kendte da også ham. Det var Bob fra vores nabobåd i havnen i Cabopino i Spanien i efteråret 2004. Det blev jo til en længere sludder, hæmmet af at jeg skulle ombord til Bodil med det lune morgenbrød. Bob og Yolanda har solgt deres motorbåd i Spanien og sejler nu i en hollandskbygget motorbåd på de franske indre vandvej. Alle tiders liv. Vi mindedes hyggestunder i Cabopino, og Bob mindedes, at vi havde hjulpet dem igang med vores fortællinger om Frankrig. Verden er nu ikke så stor.

Chalon-sur-Saône – SW spidsen af Île St.Martin.Årets blomsterdekoration. Flodens hovedløb er til venstre. Det gamle løb til højre fører ind til en herlig pontonhavn, hvor vi har været mange gange.

Chalon-sur-Saône nogle få timers sejlads længere fremme hører også til vores yndlingsbyer, så der blev anledning til en lang bytur, gensyn med St. Vincent domkirken og nogle væsentlige indkøb, som *skulle* sendes med posten derfra. I havnen mødte vi en ung nordmand, som gerne ville vide alt om, hvordan han skulle komme hjem med sin båd, han var

sejlet til Middelhavet med en 25 fods sejlbåd med påhængsmotor, og nu kæmpede han sig nordpå. Han havde ikke nogen ordentlige kort, men det behøver vi jo heller ikke, så længe vi sejler på indre vandveje. Et skoleatlas hjælper såmænd meget, selvom vi foretrækker ordentlige kort i VILDGÅS. Vi er ikke helt sikre på, om han ikke gerne ville have haft en slæbeende fra os, men vi er ikke forsikrede som slæbebåd, og når man begiver sig ud på sådan en tur, må man jo også vide noget om, hvad det indebærer. Vi kunne fortælle ham, at det var en nem tur for ham, bare op ad Saône til Corre, så over Vogeserne til Toul og nedad Meuse til Nijmegen og videre til Ijsselmeer, hvor han kunne rigge og sejle til Kielerkanalen. Det lyder da nemt nok, men der skal nu hentes mange dunke benzin undervejs!

Vi tog til St.Jean-de-Losne, hvor vi med noget besvær kom ind på en ledig plads. Der er ikke særlig dybt her i havnen, så vi slæbte kølen igennem mudderet flere steder, men til sidst kom vi da frem hertil. Det regnede og det gør det stadig dagen efter. Udsigten for i morgen: Regn! Vi kom ud og fik vasket tøj, fik købt tilsætningsmidler til dieselolie, så vi kan forebygge dieselpest, og fik checket de sædvanlige steder på motoren. Iøvrigt må skibsbiblioteket holde for, godt at det er velforsynet. Regner det stadig i morgen bliver vi her til søndag, hvor der tales om *solskin*. Det må vi prøve. Det er en fin havn her, og for en gangs skyld har vi også adgang til frit internet, så vi kan få fulgt op på korrespondancen.

SKT. HANS 08.

VILDGÅS er nået et godt stykke fremover siden vi skrev sidst. Sidst lå vi i St. Jean de Losne på skellet mellem La Grande Saône og La Petite Saône. Det har været en dejlig tur endda med godt vejr ind i mellem og med fine sejlture i utrolig smukke landskaber med besøg og genbesøg i dejlige småbyer. La Petite Saône er jo et charterparadis med en normalt rolig flod med dejlige steder, hvor man kan lægge ind til bredden for en frokost eller for natten. Der var da også en del „bumperbåde“ undervejs, men p.gr.a. det triste vejr ikke nær så mange som normalt. De får et vink fra os, vi mærker såmænd ikke så meget til dem, selvom der er mange af dem. Det er som om, de har en vis respekt for os med de private både, især sejlbådene. Vi er jo i gang med noget helt andet, som måske endda er en af de drømme nogle af dem går og plejer. Bare de dog går i gang med at realisere de drømme. De er mere end velkomne iblandt os gamle.

Vi fandt et par nye småbyer og havne at skrive om. Port Savoyeux og Port sur Saône er lige så dejlige som alle de andre vi har besøgt, og Port-sur-Saône er så malerisk, at den i sig selv er et besøg værd.. Den ligger kort efter, at Saône overhovedet bliver sejlbar ved Corre, hvor vi skal ind på Canal des Vosges, som fører os over Vogeserne. Kanalen går op i 360 m højde. Den har dermed det højest beliggende vandskel blandt de franske kanaler. De andre har fået sparet lidt på højden ved at der blev gravet en tunnel igennem toppen. Her er der en 10 km lang sø på toppen i stedet for.

Der er godt 45 sluser op og ca. 45 nedad Can. des Vosges's ca 97 km, så det ca 1 sluse pr km. Nogle af dem ligger endda i trapper, hvor vi går næsten lige ind i den næste sluse, når vi forlader den foregående. Heldigvis er de nu alle automatiske, og i år virkede automatikken, så det var en fornøjelse. Den første dag var lidt besværlig, fordi der var 2 lastede penicher foran os, og den vi mærkede gik med en gennemsnitsfart på ca 1 km/timen. Det var til at blive dybt frustreret over, men det er jo deres erhverv. Problemet er jo, at det tager tid for dem at akcellerere og decellerere ved sluserne og ved

alle kurver i kanalen, dem var der mange af. Næste dag var de heldigvis væk, de må sejle senere på dagen end vi, og de må starte tidligere. Så kunne vi rigtig få gang i vores velkendte sluseteknik. Vi var sammen med et australsk par i en Saga 27, som de havde købt som afløser for deres Moody sejlbåd, som de havde sejlet med i Middelhavet i mange år i vores sommerhalvår. Så kunne de sejle hjemme i Freemantle, W. Australia i vores vinterhalvår. De er begge over 75 og de nyder det meget. Peggy lyder som Miss Sophy i en bekendt nytårsspøg. John er bankmand, som fik chancen for tidlig pension.

Canal des Vosges. Fløjlsblomsterne er plantet ud i en slusehave. Der er blomster overalt, og det er en fornøjelse at se de mange velholdte slusehaver på trods af automatisering og forladte slusevogterhuse

Den første dag kom han hen til os, „Vi er jo i familie! Vi har jo en tasmansk pige tilfælles.“ Det betyder tilsyneladende meget for australierne, som vi i øvrigt møder mange af hernede. Der er flere der er kommet over, når de har opdaget vores flag for at høre om, hvordan Kronprinsessen klarer sig. Det kan vi jo kun sige pænt om, selvom vi ikke har adgang til BilledBladet til hverdag. Da vi havde slidt os op til vandskellet ved Epinal i Vogeserne, gik det nedad i en slusetrappe på omkring 25 sluser, hvor vi faldt ca 45 m igen. Så meget for at kravle op på toppen, man skal jo nedad igen. Deroppefra løber floderne mod N og NW til Nordsøen og den engelske kanal. Vores vand i kanalen kommer nu fra Moselle, der udspringer heroppe.

Vi slap det kanalafsnit i Toul ved Nancy. Toul er en af de mange korsveje vi møder her. Syd fra kommer Can des Vosges og Moselle, som fortsætter ned til Koblenz. Vest fra kommer Can. de la Marne aux Rhin med forbindelse fra Le Havre og Paris ad Seine. Øst på fortsætter denne kanal til Strassbourg og Rhinen. Nordfra kommer Can de la Meuse fra Kanalen og Holland, så der er altid andre hyggelige sejlere at møde. Vi var 3 danske både der. En hyggelig besætning i en motorbåd fra Gennerfjord, og så en sejlbåd fra Kolding, OCTOPUS. Vi kom lige hjem fra byen, da de var kommet ind, så vi sagde jo Dav da vi kom forbi. Det varede dog lidt at komme forbi. Det var Jette og Rasmus, som vi sidst var sammen med i Alicante for nogle år siden. Nu er de på vej i en ny båd til Grækenland. Det blev til nogle dejlige møder. Rasmus lagde omgående en flaske champagne på køl til vores aftenmøde. Det gjorde jo ikke historierne dårligere.

Videre nord over ad kanalen langs Meuse mod Verdun. Nu er det igen mest manuelle sluser, men de er da ret pålidelige, og vi får mange hyggelige gange småsnak med slusepersonalet, mens vi lukker sluseport, når vi er kommet ind i slusen. Verduns havn var helt fuld, og vi lå i to lag, bortset fra den sædvanlige tysker, som „skulle tidligt af sted næste morgen.“ Den løgn har vi hørt så tit fra tyske sejlere, at det er til at brække sig over. De blev da også pakket godt ind forfra og agterfra, så de slet ikke kunne komme ud. Der er heller ingen steder de kan sejle hen, for sluserne lukker først op kl 9 i weekenden. Da vi lettede den næste morgen sov de åbenbart, der var ingen af os, der gad have noget med dem at gøre. Hollænderne omkring os trak på smilebåndet ad dem, og så talte vi om noget andet.

I Verdun er Banque de France til salg. Det må være hårdt for det franske bankvæsen

I Dun-sur-Meuse var der igen hyggelige australiere, som skulle høre om Kronprinsessen. Vi kan jo kun sige pænt om damen. Vi er udlandet, og så må vore egne opfattelser nu engang underordnes, at selvfølgelig er vi glade for hende i Danmark, selvom vi ikke går til i kongerøgelse. Heldigvis er vi da enige i opfattelsen af Kronprinsessen og kongefamilien, men havde det ikke været tilfældet, ville det ikke blive nævnt, når vi er i udlandet. Det vedkommer nu engang ikke udlændinge.

I Dun-sur-Meuse er der som så mange andre steder også indrettet en plads til autocampere ved siden af vores ponton. De har jo også brug for vand og el som vi. Vi har dog opdaget en væsentlig forskel på camperne og sejlerne. Campernes damer har fint opsat hår og fuld krigsmaling på. Det ser vi ikke blandt sejlerne. Den fyrede jeg af til vores australske naboer – de griner endnu!

Skipperen kan ikke lide at komme på Verdun egnen. Der ligger for mange unge europæere, som er blevet slagtet p.gr.a. udelige politikere og generaler under første verdenskrig. I Sedan er det selvfølgelig det samme, men der havde vi igen en morsom oplevelse. Da vi kom hen til havnen, så vi en hollandsk motorbåd med navnet NELSON. Den kender vi, så vi lagde os ind ved siden af dem. Det er vores bekendte Inneke og Frans, som vi havde en dejlig tur sammen med ad Marne-

Saône kanalen til St. Jean de Losne sidste år. Det blev igen til en lang sludder, selvom de var lidt trætte efter at have set fodbold aftenen før, hvor Holland tabte til Rusland.

Så videre nordover til Charleville. En ret kort tur, men vi skal nu have tid til at gå en tur i denne dejlige by. En kop kaffe på Place Ducale hører med til vores faste program sammen med en slentretur gennem byen. Place Ducale er en af de smukkeste europæiske pladser på højde med Place des Vosges i Paris, Gran Place i Madrid osv. Meget imponerende og tiltalende arkitektur og et herligt folkeliv.

Nu holder vi så Skt. Hans aften alene i VILDGÅS, men efter vores tradition med galamusik på musikanlægget med Aksel Schiøtz, Studentersangerne, Det kgl. Kapel, Kuhlau, Drachmann mm flere. Det har vi snart gjort mange steder i Europa.

I morgen skulle vi gerne møde vores gode ven Preben længere nordpå i Ardennerne. Han er på vej syd over, så vi håber på et langvarigt og godt møde.

Franske Ardenner

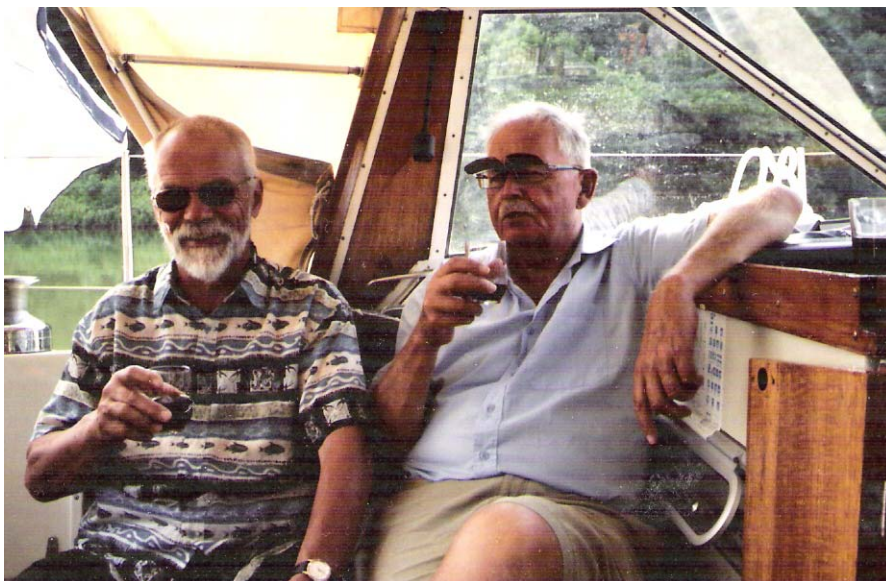
I Charleville-Messnière fik vi en sms fra Preben Rasmussen, at vi var inviteret til grill party på ZEFYR næste aften i Fumay. Det passede os fint. Fumay er en vidunderlig lille Ardennerby i den nordligste del af de franske Ardenner, der strækker sig som en kile ind i Belgien. Det er faktisk Belgien allerede et par km vestpå, selvom der stadig er et stykke vej til grænsen over Meuse ved Givet oppe nordpå. Med alt det dårlige vejr vi har haft i år, havde vi jo talt om, at det nok ville stå ned i stænger med regn i Ardennerne, men det var sommer, lunt og skyfrit fra morgen til aften, og vi var fremme om tidligt om eftermiddagen og fandt et sted ved kajen, hvor der var dybt nok til os. Det er erfaringsmæssigt altid et problem at finde en plads for os, hvor vi kan flyde der i byen. En af de mange gode ting der i byen er, at der er en vinhandlergrossist på kajen. Han vil også gerne handle med private, når vi nu er der. Han har en absolut drikkelig Cote du Rhône i karton til €37.- for 10 l. Den måtte vi jo prøve – den smager fint. Jeg fik en længere snak med vinhandleren om mange ting, og i samtalens løb nævnte jeg, at der kun manglede en tankstation på kajen, for at alt var fuldkomment. Ikke noget problem sagde han. Jeg kører jer derover efter lukketid, så vi fik også bunkret olie den dag. Folk er nu flinke.

Sidst på eftermiddagen kom ZEFYR med Preben, Niels-Ole og Søren, det gav jo et godt møde, og de skulle jo også smage. Til sidst måtte vi minde Preben om, at vi var inviteret til Grill mad i ZEFYR, så tvang Niels Ole ham over i ZEFYR med besked på at få startet den grill, så vi fik en dejlig middag og fortsat megen snak.

Kajen i Fumay med VILDGÅS & ZEFYR

Næste morgen måtte vi lige have et ekstra møde med Preben, vi har flere og bedre kanalkort, end dem han havde ombord, så han lånte de fleste af vores, så han kan komme ordentligt til Sydfrankrig. Det kann tit være svært at få fat i de franske kanalkort. Når man skal bruge dem, har Weilbach i København som regel udsolgt, og det gælder også tit i Holland og i Frankrig. Der er torveplads på kajen og i de tilstødende gader. Det er jo de eneste steder, hvor der er fladt nok til at stille boder op i disse bjergbyer. Udbuddet var det sædvanlige, men friske grønsager kann vi jo altid bruge. Så gik det nord på mod Givet og grænsen. Der er bare 5 sluser og to tunneler mere, så er vi ved grænsen og sidste sluse i Frankrig. Her *skal* vi klarere ud af

Frankrig. Det består i, at vi skal ind i slusekontoret og vise dem vores danske registreringsattest, så bliver det noteret, at VILDGÅS nu forlader Frankrig, og vi får samtidig lejlighed til at takke de flinke mennesker der og alle deres kolleger for gæstfrihed og venlighed undervejs. Det er de jo ikke kede af at høre.

*Fumay- RS-ex-formands snak.
Preben & VILDGÅS' skipper*

Belgien

Nu er det slut med små sluser, hvor vi selv må klare hele slusningen. Resten af vejen til Lübeck er det bemandede skibssluser, hvor alting styres elektrisk fra kontrollårnet, og nu begynder der også at komme meget mere kommerciel trafik på floden. Ikke noget problem, man forsøger at hægte sig på en lægter, der sejler med samme fart som os selv, så står sluserne åbne, når vi kommer frem til dem, og vi kan glide lige ind sammen med „vores“ lægter og de lystfartøjer vi er sammen med. Det går fint. I slusen lige før Dinant skulle vi vente lidt før den åbnede, så traf vi en dansk båd fra Øster Hurup, dem måtte vi jo lige hilse på. Da de så, vi var fra Roskilde, kom der et praj, om vi kendte Hans og Jytte Poulsen? Ja naturligvis gjorde vi det. Skipperen har da gået i skole med Hans og iøvrigt sejlet sammen med ham i årevis. Så vi skulle huske at hilse, de havde ligget sammen en vinter i St.Jean de Losne. Vi har overbragt hilsenen.

I Dinant lå vi ved kajen hvor vi plejer. Lige bag kajen er der en stor arkæologisk udgravning igang, hvor man er ved at grave byens fortid frem helt fra Romertiden. Det ser spændende ud. Vi fik også handlet i supermarkedet på kajen. Det er et af de steder vi altid besøger, det er nu så rart, når forretningerne ligger tæt på båden. Samtidig måtte vi konstatere, at vores „sædvanlige“ restaurant Copenhague var lukket, så vi måtte andetsteds hen. Det blev billigere, men ikke nær så godt.

Turen til Namur var stadig i højt klart solskin, der er utroligt smukt i Ardennerne også i Belgien, og det er til tider nærmest et parklandskab vi sejler igennem. I Namur var der også god plads til os i deres fine pontonhavn. Der kom 2 danske både ind, en blank træspidsgatter fra Øster Hurup og en Drabant 33 FRØKEN NUS af Fjellebroen med Lissie og Finn. De har planer om at tage nogle år i Middelhavet ligesom vi har gjort, så de var meget interesserede i vores erfaringer. De havde printet alle skipperens artikler fra Danske Bådejeres hjemmeside ud, men de var da ikke uinteresserede i at

få de seneste opdateringer med. Det gav nogle hyggelige møder. De havde lavet et meget grundigt forberedelses arbejde, så vi håber, de får nogle fine oplevelser.

Turen til Liége er fortsat køn og flot frem til Huy, som er en virkelig dejlig gammel by med fæstning og stor kirke, hvor vi tidligere har været. Derefter er det slut! Det bliver til en uinteressant og deprimerende industriegn, hvor der er en masse gamle og ret forurenende fabrikker tilsyneladende fra industrialismens barndom. En hel del af dem står nu som ruiner. Dette er jo netop et af de steder, hvor industrialiseringen startede i 1700 tallet, hvor den fransktalende wallonske del af Belgien blev den velhavende del af landet, hvorved de nationale spændinger, der fortsat er i landet, blev forstærket. I dag er det omvendt, nu er det den flamsktalende del af landet med Antwerpen som hovedby, der er den velhavende del af landet. Taler man med folk derfra, eller hollændere og tyskere skal man huske, at det de kalder Namen og Luik, er Namur og Liége, som er de franske navne, der bruges i denne del af landet. I havnen i Liége hilste vi på to danske både, AVANTI fra København og en AL32'er MUNIN fra Haderslev. MUNIN havde vi sidst set på Paxos i 2001.

Holland

Maastricht er altid et besøg værd, vi lå ved den lange kaj midt ude i floden mellem Servasbrug og Wilhaminabrug. Der ligger man godt, men lidt uroligt p.gr.a. passerende speedbåde, som jo ikke er særlig hensynsfulde overfor de både der passerer, eller også er de blottet for tankevirkosomhed, når de absolut skal passere fortøjede både med netop den fart, der giver mest uro i vandet. Nå det holder jo op, hollændere skal jo tidligt hjem og spise, og vi skulle ud og slentre i Maastrichts bymidte. Der er også rart.

Driessen i Roermond var meget glad for at få besøg af os. Senior var meget interesseret i at høre, hvordan motoren havde det. Han havde klaret et større problem for os sidste år. Der er nu et dejligt stort shopping center lige i nærheden af havnen, så der blev købt ind til videre fart fremover. Priser på dagligvarer er lavere i Tyskland og Holland, end de er i Frankrig, hvor priserne stort set er lige så urimeligt høje som i Danmark.

Vi har oplevet, at lægtertrafikken på Meuse/Maas er langt mere intens, end vi synes den plejer at være. Fragtskibene er både flere og større. På trods af megen snak i aviserne om begyndende recession, må det da være et tegn på, at der stadig er god gang i økonomien i Europa. Sådan ser det også ud på Rhinen. Efter et kort stykke tid skal vi have skiftet høflighedsflag, da vi passerer den tysk-hollandske grænse ved Tolkkammer.

Tyskland

På Rhinen fik vi godt et par knob modstrøm det meste af vejen, bortset fra de steder, hvor den satte med 4 knob, så det tog tid at komme fremover. Det er ved at være slut med det fine sommervejr, vi har haft i nogle dage, det blæste en del og der trak nogle store byger rundt om os. Dem fik vi naturligvis at mærke, da vi kom ind og skulle fortøje i havnen i Wesel. Senere blev det et forfærdeligt tordenvejr i nogle timer om natten. Resten af turen i Tyskland var det faktisk blandingsvejr temmelig koldt, blæsende og regnfuldt. Vi havde talt om at sejle op gennem Holland til Friesland og gå over Nordsøen til Kielerkanalen, men vi havde fulgt vejrudviklingen i de egne på vejrudsigterne på vores NAVTEX modtager, og der havde været en masse kulingsvarsler for Tyske Bugt, og var der ikke kulingsvarsel så var det hård vind, så vi kunne snildt være kommet til at ligge

i Lauwersoog eller på Borkum og vente på ordentligt vejr i dagevis. Det fik os til at beslutte os for kanalerne igen, selvom skipperen længtes efter at sejle for sejl.

På vejen mellem Dorsten og Datteln på Wesel-Datteln kanalen revnede Bodils gamle slusebukser helt irreparabelt som Antons, så der måtte skiftes. Til gengæld fik vi god tid i Datteln, for Dortmund-Emskanalen var spærret hele den dag, hvor vi kom dertil, så vi fik anvist en kajplads, hvor vi så kunne ligge og nyde regn og tordenbyger sammen med nogle andre både. Det overlever man jo, og næste morgen tog vi videre til Münster, hvor vi admiralen havde kommanderet slapperdag, fordi hun ville ind og gense Stadtmitte. Vores „sædvanlige“ plads ved siden af CARPE DIEM var ledig, og skipperen derfra kom omgående og hjalp med til at fortøje og ønske velkommen tilbage. Der kom ingen protester fra besætningen over Admirals beslutning om slapperdag, og det regnede ikke engang i den tid. Hun gav også frokost på Ratskeller, så det kunne ikke blive bedre. Det er så morsomt at sidde på en fortovsrestaurant og se på livet og de lokale, og Münster er nu en meget dejlig gammel by.

I Münster traf vi også Erik Thomsen fra Aalborg i „SALT og PEBER“, en Mascot 35, han var undervejs mod Donau, han regnede med at lægge op i Regensburg for vinteren og så sejle videre næste år. Han havde lidt problemer med gearskifte fra sin agter styreplads, som vi kiggede lidt på sammen. Der er nok noget, der skal skiftes til vinter. Erik er singlehander, men får hjælp af skiftende besætninger på en del af strækningen. På dette tidspunkt var det Margit, som også var et sødt menneske, så vi havde en hyggelig tid sammen. Sidst vi hørte fra Erik var han via Maas/Meuse og Mosel nået ned på Rhinen undervejs mod Mainz og Main. Det er et spændende projekt han er igang med.

En aften lå vi i havnen i Recke på Mittellandkanalen og hyggede os i regnvejret med varmeblæseren kørende, så bankede det på pulpitten. Det var Peter Heinsen, som havde lånt vores Moselhandbuch i Toul, da vi mødte ham der. Nu ville han da lige sige tak for lån, og så sparede han jo portoen. Man er jo sønderjyde, som han sagde. De havde haft en fin tur til Recke. Mosel og Rhinen syntes de godt om, Frankrig var ikke rigtig dem. Det er da heldigt, at vi er forskellige, ellers var der jo ikke noget at tale om. De har båden liggende i Genner Fjord og har sommerhus i nærheden. Det er vi velkommen til at låne, når vi trænger til at se noget andet i Danmark.

*Tysk kanal – skilt. Der er da skilte overalt. Vi elsker ordet „strompolizeilich“.
Det står næppe i ordbogen. Kein Winterdienst betyder, at der ikke ryddes sne og affaldscontainere ikke tømmes om vinteren.*

Der er kommet ny restauratør i Marineforeningens klublægte i Hannover, hvor vi lå et par dage i havnen med det obligatoriske besøg inde i byen og genså kendte steder, og nu står den på friskbagt morgenbrød fra havnemor. Fin service. Vi skulle først og fremmest have købt og sendt fødselsdagsgave hjem til Louise. Det blev klaret og mere til. Så kunne vi tage bussen tilbage til havnen mellem et par regnbyger. Den har endestation lige ved havnen, så det kan ikke være nemmere.

På Elbe-Seiten-Kanal skulle vi naturligvis ind og handle i Bad Bodenteich. ALDI og EDEKA ligger nogle få hundrede m fra kajen, så det er fast tradition. Der er

også en kludekræmmer, hvor Bodil plejer at købe årets forbrug af T-shirts og solbluser, men det var lørdag, og der var lukket en time før vi kom. Ulykke.

Fra Lauenburg gik det så nordover ad kanalen til Lübeck og Travemünde med det sædvanlige stop i Mölln med slentretur gennem byen. Vi fik købt honning hos slusemanden i Büssau, det plejer vi også! Så var det den dejlige tur rundt vest om Lübeck i voldgraven og vi var ude af kanalsystemet. Hos Böbs var vi velkomne, og dagen efter var VILDGÅS igen sejlbåd med sejlene slået under og klar til hjemturen.

Danske farvande igen.

Det så ud til at skulle blive et halvvindsben nordover mod Lolland uden for meget vind, så vi startede i meget let luft ud af Travemünde og satte storsejl med det samme. Så motorsejlede vi i den lette luft. Da vi nærmede os Femahn Sund gik vinden lidt nordvest over, så vi ville få den lige i næsen, hvis vi gik igennem sundet og fortsatte mod Bagenkop. I stedet holdt vi af og gik øst om Femahn. Da vi passerede østpynten ved Staber Huk, gik vinden i syd, og samtidig fik vi den mest modbydelige søgang vi længe har oplevet. Søerne var korte og krappe, og det var som om de kom fra 3 sider på en gang. Det blev en ubehagelig times tid, så kunne vi se vindmøllerne på Rødsand syd for Nysted. Der har vi ikke været sejlende til før, så der måtte vi hen, også for at besøge vores sejlervenner Lisbeth og Jørgen, som bor der. De store vindmøller er nu afmærkede, så der er et sejløb diagonalt gennem parken frem til bøjerne i løbet over Rødsand, så det gik fint. Værre var det at finde de små mærker ind til havnen i Nysted, for vi havde en lav sol ligeforan os det meste af vejen. Det lykkedes alltsammen, og vi kunne komme til kaj i Nysted Sejlklubs havn, hvor Jørgen viste os på plads.

Vi havde et par meget hyggelige dage der, men vinden skulle friske fra vest, og så er der ikke rart at ligge i Nysted, så vi gik op gennem Guldborgsund til Guldborg, så blev vejret for trist, og vi gik i havn der. Dagen efter stod regnen ned i stænger, så der var ikke andet at gøre end at grave sig ned i en bog med varmeren kørende.

Næste dag klarede det op og vinden løjede noget, så vi kunne sejle videre. Vi *skulle* jo i hh.t. Admiralens bestemmelse til Rudkøbing, så Omø lå tilpas på vejen. Der kunne vi lige komme ind på en plads inde i havnen. Det var blevet sommer igen, faktisk den dejligste sommer vi har oplevet i år sammen med de dage, hvor vi sejlede i Ardennerne. Vi havde faktisk sejlet omkring 1400 sømil fra Middelhavet for at finde så fint sommervej i år! Godt vi fandt det. Havnen på Omø er nu ikke stor, og det er ikke alle der er lige gode til at manøvrere deres både i et snævert farvand. Der var meget røde ører hos en besætning fra Rungsted efter deres forsøg. Morsomt var det i øvrigt at tale med havnefogeden. Det var en gammel bekendt fra Frederiksværk Sejlklub, som jeg havde haft en del at gøre med i Isefjordskredsens bestyrelse, da jeg var formand i Roskilde. Han går på efterløn til vinter, men så vil han starte et lille røgeri på havnen på Omø, så vi kan købe friskrøgede fisk der i fremtiden. God idé, sådan noget har de ikke der på stedet.

Så over Storebælt og gennem Smørstakkeløbet vest for Lohals og ned til Rudkøbing. Admiralens ordrer var efterkommet, kun kunne gense fødeøen. Senere nordpå til Nyborg, hvor det gamle gymnasium og slottet blev inspiceret. Det er i øvrigt en fornøjelse at se, hvor fint lystbådehavnen i Nyborg er blevet udviklet. Der er jo også bygget en masse lejligheder på havneterrænet, og det er ikke svært at finde en lejlighed der er til salg, men det skal såmænd nok ende med at blive et dejligt

kvarter med tiden. Det er nu også spændende at se, hvordan der er gang i byfornyelsen i det gamle Nyborg.

På turen op gennem Storebælt var vandet så fladt som et stuegulv, men vi kunne sejle økonomisejlad en stor del af vejen, fordi der var op til godt 2 knob nordgående strøm, så vi kunne overlade styre-arbejdet til Helmer Olsen, og selv sidde og holde udkig efter skibstrafikken og alle marsvinene, som kom trækkende i rækker. På Sejro var der godt med sejlere inde. Vi lå på langs som nr 2, men senere kom der yderligere en båd udenpå. Der er stadig lige dejligt. Vi fik besøg af nogle sejlervenner hjemmefra, som var på vej ud på ferie, så der blev lejlighed til at høre de seneste skandalehistorier fra Roskilde. Vi havde jo været lidt orienteret om bankens problemer. Uffe havde ringet en morgen kl 8!!! Far, nu skal du høre, Roskilde Bank er ved at gå ned. Har du noget i klemme? Svar, nej. Da vi så kom til Danmark kunne vi jo følge med i den berlingske sandhedsspreders daglige historier. Vi kan ikke lide at se vores by omtalt på den måde!

Vi fortsatte til Hundested og senere til Nykøbing, før vi sejlede hjem til Roskilde, hvor vi satte TIL SALG skilt på VILDGÅS.

Logbogens sidste blad er udfyldt, men vi kan da bare trykke nogle flere. Der er endnu mange sejlermål, der venter på os, og vi håber at besøge dem alle med en anden båd, før vi lægger op.

Roskilde, November, 2008.

Ove V Hansen

PS: Mere faktuelle og detaljerede oplysninger kan ses i min artikel „Fra Østersøen til Middelhavet“ under Menupunktet Kanalsejlad.